

Agnes van Rumpt: “jongeren door Verwijsindex beter te helpen”

Agnes van Rumpt is na haar stage blijven werken bij het Jeugd Interventie Team (JIT) van Bureau Jeugdzorg Haaglanden . Sinds de oprichting in 2006 is zij daar werkzaam als trajectbegeleider. In dit nieuwe, snelgroeïende onderdeel van Bureau Jeugdzorg werken nu zo'n 75 man om jongeren in de leeftijd van 12 t/m 23 jaar te helpen op verschillende gebieden. Zo komen er jongeren die moeite hebben met onderdak, geld of school. Agnes van Rumpt heeft als een van de eersten het succes van de Verwijsindex op landelijk niveau ondervonden.

“In het begin dachten we dat we aan andere partners van de Verwijsindex vooral informatie zouden geven over het JIT. Maar gaandeweg hebben we ontdekt dat het gaat om het afgeven van signalen om onder meer shopgedrag te voorkomen en om een gezamenlijk traject uit te zetten met andere organisaties. Daardoor kunnen we ons werk beter doen. We hebben dikwijls met jongeren te maken die zogenaamd shopgedrag vertonen: ze proberen allerlei hulpverlenende instanties uit. Door dit systeem kunnen we in kaart brengen hoe en waar ze dat doen. Daardoor kunnen we ze beter helpen. Het traject wordt doelgerichter en daadkrachtiger ingezet doordat je shopgedrag voorkomt en werkafspraken kan maken met iedereen.

Bijvoorbeeld in het geval van Laura¹. Die was bij ons binnengekomen, in de Verwijsindex aangemeld, maar daarna onvindbaar. Toen bleek, dat zij ook bij de sociale dienst in Rotterdam was gesignaleerd: in een hulpverleningstraject voor daklozen. Toen ze vervolgens weer bij ons kwam en meldde dat geen onderdak had, konden we haar ermee confronteren dat ze shopte. Het was trouwens een van de eerste keren dat sprake was van een succesvolle landelijke match. En wat vond Laura daarvan? Ze kon geen kant meer op, het shopgedrag hield op omdat ze wist dat ze in beeld was.

¹ De casus is echt, maar de naam van het meisje – Laura – is gefingeerd.

Door het JIT is zij terugverwezen naar de hulpverleningsorganisatie die op dat moment met haar bezig was, in Rotterdam. Zij is geweest op haar eigen verantwoordelijkheid en ze kon daardoor een stap vooruit zetten.

Tijdens de pilot heeft het Projectbureau veel goed werk gedaan. Het hield de vinger aan de pols en we konden met de scholen het belang van samenwerken bespreken. Het JIT hecht veel waarde aan samenwerking als het gaat om Haagse jongeren. Het Jeugd Interventie Team komt in actie, wanneer het nodige met de jongeren aan de hand is, bijvoorbeeld wanneer Leerplicht hen naar ons heeft doorverwezen. Het gebeurt, dat jongeren niet op afspraken verschijnen, thuis de telefoon niet wordt aangenomen, dat ouders niets zeggen te weten en dat wij nog niet weten op welke hangplek we de jongeren kunnen vinden.

Door dit systeem kun je een kwalitatief betere samenwerking creëren doordat er een casemanager op zit, die verantwoordelijkheden heeft zoals het plannen van een bijeenkomst met de organisaties waar de jongere bekend is. Maar de signalering blijft maar zes maanden in het systeem staan, het is zodanig ingericht dat het zelf na zes maanden de informatie verwijdert. Na drie maanden moet het JIT de betreffende jongeren weer loslaten en dat is wel eens jammer. Bij ons gebeurt alles op basis van vrijwilligheid.

Persoonlijk vind ik het erg leuk dat het Jeugd Interventie Team steeds bekender wordt. Het is nu eenmaal een feit dat er veel jongeren met problemen zijn; dankzij de Verwijsindex kan er meer samenwerking ontstaan met onder meer scholen. Zo kan er bij ons worden aangemeld om een intensieve begeleiding op te starten, terwijl de jongere nog op school zit. We zijn blij dat we voor hen iets kunnen doen.

Wij zien onze rol als preventie. Ik erger me wel eens aan de manier waarop in de publiciteit over jeugdzorg wordt geschreven. Als er iets misgaat, staat het met grote letters in de krant, maar er zijn ook duizenden gevallen die goed gaan.”